

РЕШЕНИЕ

№ 2125

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 19.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **14030** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. К., гражданин на Република Турция срещу Решение № 6610/26.11.2019 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган е направил необосновани изводи, тълкувайки превратно определени моменти от бежанската история на търсеция закрила и изцяло игнорирайки други. Според оспорвания са изложени абсурдни изводи за липса на преследване на кюрдското малцинство, защото властите в страната били разрешили ползването на някои букви в кюрдската азбука, липсващи в турската. Инвокирани са доводи, затова че търсецият закрила е представил надлежни документи и е посочил всички обстоятелства, даващи му възможност да счита, че е бил преследван поради своите политически убеждения и принадлежността му към определена социална група. Соочи се, че административният орган не е обсъдил представените документи, подкрепящи бежанската история на търсеция закрила, а именно, обвинителен акт, писмо от адвокат Ш. от Истанбулската адвокатска колегия, Решение на съда за тежки престъпления в [населено място] и Решение на Върховния съд на Турция. Единствено е посочено бланкетно, че турските власти разполагат с правото да повдигат обвинения

и това не представлява основание за предоставяне на международна закрила. Оспорващият счита, че изводите на решаващия орган, касаещи последващото освобождаване на жалбоподателя от затвора се явяват необосновани, защото е пренебрегнат факта, че същият има основателен страх от преследване и физическо премахване, основан именно на принадлежността му към определена социална група, като примерите в тази насока са многобройни. По отношение на ситуацията страната на произход в решението са споменати само проведените наскоро местни избори, което няма никакво отношение към настоящия спор.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и заедно с упълномощения адвокат В., който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Ч. оспорва жалбата. В писмени бележки са развити допълнителни доводи.

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-20235/18.03.2019 г. до Държавната агенция за бежанците М. К., е поискал предоставяне на закрила. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП-20235/18.03.2019 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – С. по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 10.04.2019 г. с М. К. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол от същата дата.

Оспорващият твърди, че преди да напусне Турция е живял в [населено място], в източната част на страната. Определя себе си като етнически кюрд и атеист, със социалистически възгледи. Завършил е висше образование. През 2005 г. е бил председател на Културното обединение на Д., което е било официално регистрирано като законна културна организация. Целите на движението били свързани с опазване на кюрдския език, изповядване на алевитски идеи, опазване на околната среда, защита правата на жените и децата и т.н. Според оспорващия, през 1938 г. в района на Т. е било извършено масово убийство, към което е била съпричастна държавата и членовете на дружеството искали да направят честване на тези събития и да припомнят за тях. След опита за преврат през 2016 г. сдружението е забранено заедно с много други обществени организации. М. К. е бил задържан на 05.12.2011 г. и отведен в полицейското управление, където бил подложен на насилие и унижение. След часове разпити, той изпадал периодично в безсъзнание. Там получил обвинение за членство в терористична организация, въпреки че, при ареста и претърсването на дома му не били открити оръжие или други вещи или материали, които биха могли да го свържат с такава организация. До началото на процеса М. К. бил местен в различни затвори, като периодично върху него било упражнявано физическо и психическо насилие от страна на охраната. Бил осъден на девет години затвор, но бил освободен предсрочно на 04.09.2018 г., след изтърпяване на две трети от наложеното наказание. След освобождаването си твърди, че непрекъснато е бил следен, като е имало опит да бъде отвлечен. Тези обстоятелства накарали търсещият закрила да изпита основателен страх за живота си, което го мотивирало да напусне страната. Извадил си законно задграничен паспорт. Тъй като Германия му отказала виза, той решил да напусне

нелегално, като използвайки трафиканти, успял да прекоси българската граница, но при опита му да премине в Румъния бил заловен.

М. К. твърди, че е участвал в прояви на Народната демократична партия в Турция, която била член на Федерацията за демократични права, като в следствие тази организация била закрита.

На 28.05.2019 г. с М. К. е проведено повторно интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол от същата дата. В него той сочи, че не е сигурен дали има забрана да напуска пределите на Турция, във връзка остатъка от наказанието, което е следвало да излежи. Не е подал незабавно молба за международна закрила при преминаването си в България, защото целта му била да стигне до Германия, където има брат. Твърди, че никога не е бил член Маоистка комунистическа партия, защото тя е нелегална и е призната за терористична. Соци, че по повод на участието му в автомобилна катастрофа през месец декември 2018 г. е бил задържан за 24 часа, след което бил освободен. Горедолу по това време имало опит за неговото отвлечане, като непознати се опитали да вкарат насила в лек автомобил, но тъй като той се борел и викал нападателите го оставили.

Като доказателства по делото са приети обвинителен акт на съда за тежки престъпления в [населено място], присъда на Съд за тежки наказания в [населено място] и решение на Върховния съд на Турция за потвърждаване на присъдата на първата инстанция.

По преписката са приложени и три броя справки, съставени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, относно обществената, икономическата и политическата ситуация в Република Турция.

Видно от писмо № М - 5529 от 11.04.2019 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М“ – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на М. К., в случай, че той отговаря на условията по ЗУБ.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

С цел на проверка на изложените от М. К. факти по време на интервюто, съдът даде на същия възможност да даде обяснения, по време на проведеното по делото открито заседание на 19.02.2019 г. От страна на пълномощника на оспорващия бяха представени и приети два броя печатни материали от турската преса, свързани със задържането и освобождаването на оспорващия, Резолюция на Европейския парламент относно спазването на човешките права в Турция и материал от българската секция на радио „Д. веле“, относно ситуацията в страната на произход.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на М. К. на 29.11.2019 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 12.12.2019 г. /вх. № 20235/, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като

такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че М. К. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според представените и приети без оспорване по време на проведеното съдебно заседание документи – обвинителен акт и присъда на съда за тежки престъпления в М. се установява, че с влязла в сила присъда, на М. К. е било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 9 години. От мотивите към присъдата /л. 180-181/ се установява, че престъпленията, заради които е наложено наказанието се изразяват в това, че обвиняемият е възприел идеите и мислите на терористичната организация МКП. Той е бивш председател на Сдружение Демократични права в обл. Т., разпространява информация и афиши за организацията по селата в общината, организирайки събрания, участва в дейностите на организацията, организира честване на деня на трудещите се 1 май и годишнина от смъртта на И. К., бивш ръководител на МКП, както и на други убити членове на организацията. Според изложеното в присъдата М. К. е хвалил основателя на терористичната организация, разпространява вестник, който отпечатва дейностите, събитията и разпорежданията на организацията, работи за бойкотиране на общите избори, интересува се от членове на организацията, излежавачи присъди и участва в получаването на телата и погребенията на убити членове на организацията. Участва в медийни изяви и издига лозунги.

В рамките на производството по предоставяне на международна закрила, както за административния орган, така и за съда съществува задължение да се прецени, доколко са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец.

По силата на чл. 8 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В разглеждания казус не е спорно, че жалбоподателят е бил член на Сдружение за демократични права (Културното обединение на Д.). Спорен е въпросът дали и доколко М. К. е бил член на терористична организация и каква е била ролята и действията му в рамките на тази организация. Настоящият съдебен състав намира, че не е в правомощията му да преценява доколко проведения срещу К. наказателен процес е бил справедлив или дали турското законодателство, свързано с борбата срещу тероризма, отговаря на критериите за спазване на основните човешки права и свободи, гарантирани от Европейската конвенция за правата на човека /ЕКПЧ/.

Безспорно е обаче, че съдът трябва да прецени, доколко издадената срещу кандидата присъда може да бъде приета като акт на преследване, свързано с изразено от него политическо мнение.

В тази връзка е необходимо да се вземе предвид Решение на СЕС по съединени дела C-57/09 и C-101/09 (B. and D. v. B. für A. beim B. für M. und Flüchtlinge). В него съдът посочва, че обстоятелството, че дадено лице е принадлежало към организация, която поради участието ѝ в извършването на терористични актове е включена в списъка, съдържащ се в приложението към Обща позиция 2001/931/ОВППС на Съвета от 27 декември 2001 година за прилагането на специални мерки за борба с тероризма, и че активно е подпомагало въоръжената борба на тази организация, не може автоматично

да се разглежда като сериозно основание да се счита, че това лице е извършило „тежко престъпление от неполитически характер“ или „деяния, противоречащи на целите и принципите на Организацията на обединените нации“. В такъв контекст, за да се установи, че съществуват сериозни основания да се счита, че лицето е извършило такова престъпление или е виновно в извършването на такива деяния, е необходима преценка на конкретните факти за всеки отделен случай с цел да се определи дали извършени от съответната организация актове отговарят на установените от посочените разпоредби условия и дали може да се приеме, че съответното лице е индивидуално отговорно за извършването на тези актове, при доказване в изискваната от посочения член 12, параграф 2 степен.

В международното право не съществува единна дефиниция за понятието „тероризъм“, но според Резолюция №1566 на О. тероризмът представлява престъпни действия, включително срещу граждани, извършени с цел да причинят смърт или сериозни телесни поражения, или да вземат заложници, с целта да провокират състояние на терор сред широката общественост или сред група индивиди или отделни индивиди, да заплашат дадено население или да заставят дадено правителство или международна организация да извършат или да се въздържат от извършването на каквото и да е действие.

Вземайки предвид цитираното определение, мотивите на издадената срещу М. К. присъда и решението на СЕС, съдът не намира, че описаните действия, заради които е обвинен в тероризъм, биха могли да бъдат определени като терористични. Нещо повече, в присъдата никъде не са посочени въз основа на какви доказателства е направен извода, че М. К. е бил член на терористичната организация МКП, при положение, че самият той отрича това обстоятелство по време на интервюто пред ДАБ, заявявайки, че тази организация е забранена като терористична.

Безспорното му членство в Сдружение за демократични права (Културното обединение на Д.), поставящо си за цел постигането на определени културни и граждански цели, най-вече в областта на защитата на основни права и участието му мероприятия на Демократичната партия на народите дават възможност да се направи извода, че е налице първата предпоставка, предвидена в цитираната разпоредба за предоставяне на статут на бежанец, а именно М. К. е бил обвързан с определена политическа организация, разпространявал е нейните идеи и е отстоявал определено политическо мнение. Видно от представените от административния орган справки /л. 25-26/, Демократичната партия на народите /Д./ е обединена с Партията на мира и демокрацията /П./ и в периода 2011-2014 г. и е участвала в местни и парламентарни избори и е имала свои представители в местната власт и на национално ниво. Нейната идеология се основава на демократичния конфедерализъм и тя е по-скоро кюрдска, отколкото про-кюрдска парти. Сред основните ѝ цели са справедливо разпределение на управленската власт, защита на околната среда и на основни права. От 2017 г. двамата ръководители на партията – С. Д. и Ф. Ю. са в затвора по обвинения в тероризъм. Партията не е официално забранена и макар и формално продължава да съществува.

Според чл. 10, ал. 1 от ЕКПЧ, всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата на всеки да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от държавните граници. Съгласно втората алинея от тази разпоредба, упражняването на тези свободи, доколкото е съпроводено със задължения и отговорности, може да бъде

обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност и на териториалната цялост, за предотвратяването на безредици или престъпления, за защитата на здравето и морала, както и на репутацията или правата на другите, за предотвратяване разкриването на информация, получена доверително, или за гарантиране авторитета и безпристрастността на правосъдието. Общеизвестно е, че Република Турция, като член на Съвета на Европа е подписала и ратифицирала ЕКПЧ, задължавайки се съблюдава спазването на човешките права, описани в нея.

Не подлежи на съмнение обстоятелството, че гарантираното от чл. 10 на ЕКПЧ право не може да бъде упражнявано превратно за пропагандиране на тероризъм, насилие, призови за промяна на конституционно установен ред на държавно управление и т.н.

В разглеждания спор, видно от цитираните по-горе мотиви от издадената срещу М. К., същият е признат за виновен, за това, че е организиран честване на деня на труда 1-ви май, годишнина от смъртта на определени хора, разпространение на вестник, плакати, изявления в медиите и т.н. Никъде не е посочено, че той е пропагандирал, възхвалявал и призовавал към насилие или смяна на установения в държавата ред. Още по-малко има данни за извършени от него действия, покриващи някоя от дефинициите за тероризъм в цитираната по-горе резолюция на О., което е основание да се приеме, че наложеното му наказание е непропорционално.

Според Ръководство и насоките за процедурите и критериите за определяне на статуса на бежанците по конвенцията от 1951 г. и протокола от 1967 г. относно бежанския статут на В., наказателно преследване или наказание за нарушение по общоприложимото общо право не представлява преследване. Лица, които бягат от наказателно преследване или наказание за такова престъпление, обикновено не са бежанци, но това може да е различно в случай на прекомерно наказание или ако наказателното преследване само по себе си съставлява преследване. Следователно тези мерки могат да представляват преследване, ако в държавата на произход е налице непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказание. Преследване може да е налице и когато упражняване на основно международно право на човека се наказва или физическо лице е принуждавано да извършва действия, които са в нарушение на основни норми на международното право.

По принцип терминът „непропорционално“ може да повдигне трудни въпроси по отношение на приложимите стандарти за оценка на пропорционалността в различните правни системи и култури. Член 9 на Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, а всъщност и всички свързани с бежанците разпоредби на Директивата, следва да се тълкуват в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците като „крайъгълен камък на международноправния режим за закрила на бежанците“,

по която всички държави — членки на ЕС, са страни (вж. съображение 4). Хартата на ЕС, общопризнати договори в областта на правата на човека и общи принципи на международното публично право могат да се използват като допълнителни насоки за оценяване пропорционалността на наказателните санкции.

Несъмнено в случая на М. К. става въпрос за преднамерен и несправедлив акт на преследване, легитимиран, чрез един очевидно предрешен съдебен процес, в който едно лице е било осъдено по неподкрепено с доказателства обвинение за принадлежност към терористична пропаганда. По същество обаче, присъдата е издадена заради неговата принадлежност към определена политическа организация и съответно за изразяване на политическо мнение и дейност в защита на основни права, ненасочена към пропагандиране на тероризъм. Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод е срокът на наложеното наказание – девет години лишаване от свобода, което е абсолютно несъразмерно с тежестта на твърдяното престъпление. Аргумент в подкрепа на този извод за липса на независима съдебна система се открива и представената от самия административен орган справка (л. 233, абзац втори), където е посочено, че изпълнителния контрол и политическото влияние върху съдебната система в Турция довеждат до това съдилищата систематично да приемат фалшиви обвинения, да задържат и осъждат без убедителни доказателства за престъпни действия на лица и групи, които правителството на Е. счита за политически противници. Сред тях са журналисти, опозиционни политици, активисти и защитници на правата на човека.

Европейският съд по правата на човека е имал възможността да се произнесе по подобен казус, свързан с екстрадиция на лице, осъдено в държавата си на произход след явно несправедлив процес. В свое решение от 09.05.2012 г. (*O. (A. Q.) v. UK, no. 8139/09, § 232*), ЕСПЧ посочва, би било нелогично, ако жалбоподател, който е бил изправен в затвор в приемаща държава след явно несправедливо съдебно производство, да не може да се позове на член 6 от ЕКПЧ, за да предотврати експулсирането му в тази държава.

По изложените аргументи настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изложеното в оспореното решение мнение на административния орган, че турската държава е в правото си повдига обвинения и да осъжда определени лица, извършили престъпления. Субекти на преследване в Република Турция не са само ръководителите на прокюрдските партии. В цитираните справки, се съдържа изобилна информация, че особено след неуспешния опит за преврат през 2016 г. турските сили за сигурност задържат не само множество членове и симпатизанти на Д. и П., но и адвокати, активисти за човешки права, университетски преподаватели, магистрати и т.н., като почти всички са обвинени в терористични престъпления.

На последно място настоящият съдебен състав намира, че следва да обсъди евентуалните последствия от връщането на търсещия закрила в страната му по произход и наличие на основателен страх за живота му или телесния му интегритет.

Според общоутвърдената практика при разглеждане на жалби за предоставяне на международна, съдът следва да направи ex nunc анализ на бежанската история и наличие на основателен страх от преследване с оглед

на актуалното положение в страната по произход на търсещия закрила (Решение на ЕСЧП от 11.01.2007г. по делото "С. Ш. срещу Х." и решение № 1483 от 29.01.2020 г. на ВАС, Трето отделение по адм. дело № 3937/2019 г.). Според жалбоподателя, ако бъде върнат в Република Турция, той би могъл да бъде заставен да доизтърпи наложеното му наказание в затвор, където може да бъде малтретиран, както вече се е случвало или евентуално да бъде отвлечен и убит, какъвто опит вече е имало.

Видно резолюция на Европейския парламент от 13.03.2019 г. (л. 246-247), ЕП изразява дълбока загриженост във връзка с факта, че над 150 000 души са били задържани при последвалите преврата репресии, 78 000 души са били арестувани по обвинения в тероризъм, относно суровите условия на задържане, както и че подобни задържания са насочени към легитимни гласове на несъгласие, включително на защитници на човешките права, журналисти и членове на опозицията, относно твърденията за малтриране и изтезания на затворници, докладвани от организации за защита на човешките права. По-нататък в резолюцията се сочи, че ЕП изразява съжаление относно предприемането от турското правителство действия срещу турски граждани в трети страни, включително тормоз и отвлечения и скрито наблюдение, както и практиката за поддържане на горещи линии, чрез които хората се насърчават да правят доноси до правителството за други граждани.

Изразът „основателен страх от преследване“ означава, че трябва да съществува обективна основа за опасенията на молителя от преследване. Този елемент на определението на бежанец се занимава с риска или вероятността от настъпване на преследване. Опасенията се считат за основателни, ако е установено, че е налице „разумна“ вероятност за тяхното реализиране в бъдеще (решение на СЕС по обединени дела C-71/11 и C-99/11, *Y. and Z. B. für A. beim B. für M. und Flüchtlinge*). За да се направи такова определяне, е необходимо да се оценят твърденията на молителя в светлината на всички относими обстоятелства по делото (член 4, параграф 3 от Директива 2011/95/ЕС) и да се разгледат обстоятелствата в неговата държава на произход и поведението на субектите на преследване (отново същото решение). Следователно установяването на основателни опасения е тясно свързано със задачата за оценяване на доказателствата и правдоподобността, регламентирана преди всичко от член 4 от Директива. Оценяването на доказателствата, включително оценяването на правдоподобността, е стъпка 1. Ако представените от молителя доказателства бъдат приети като правдоподобни, вземащият решение орган пристъпва към стъпка 2, т.е. дали приетите факти и обстоятелства означават основателни опасения. Този подход от две стъпки е одобрен от СЕС в решение от 22 ноември 2012 г., дело C-277/11, *MM срещу M. for J., Equality and L. R., I., Attorney G.*.

Следвайки утвърдения от СЕС подход, настоящият съдебен състав, след анализ на достоверността на бежанската история на М. К. в контекста на цитираната информация за страната на произход, намира следното:

Безспорно е, че жалбоподателят е бил осъден за съпричастност към терористична дейност и му е наложено непропорционално наказание от 9 години лишаване от свобода, като е прекарал в затвора около 6 години. Във

връзка с изложеното може да се приеме, че е налице разумна вероятност да е бил подложен на малтретиране и нечовешко отношение, каквато е практиката по отношение на затворници в турските затвори, видно от цитирането по-горе справки и резолюцията на ЕП. Риск от това той да бъде подложен и в бъдеще на малтретиране или друг вид изтезание, при евентуалното му връщане в затвора съществува и той е практически много голям. Достоверно е твърдението на търсеция закрила за това, че би могъл да бъде отвлечен или убит докато е на свобода, отново поради изразената загриженост на ЕП за наличие на доказани конкретни такива случаи видно от цитираната резолюция.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че опасенията на оспорващия за неговия живот и телесен интегритет при евентуалното му връщане в Република Турция за доизтърпяване на наложеното наказание са напълно основателни. Цитираната информация подкрепя извода за наличен висок риск той да бъде подложен в затвора на изтезания или нечовешко или унизително отношение или наказание, което е абсолютно забранено от чл. 3 на ЕКПЧ и безспорно би било главна пречка за връщането му в страната по произход. Такава забрана е регламентирана от ЕСПЧ още през 1988 г. в решението по делото № 14038/1998 (*S. v. the U. K.*).

От изложеното може да се направи единствено възможния извод, а именно, че в случая са налице предпоставките, за приложение на чл. 8 от ЗУБ, а именно, че на оспорващия следва да се предостави бежански статут, поради това, че същият има основателни опасения от преследване, основани на политическите си убеждения. Съдът намира, с оглед на реалната опасност, той да бъде подложен в затвора на изтезания или нечовешко или унизително отношение или наказание или да бъде отвлечен и убит, че са налице и основанията за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Преценката относно предоставянето на бежански или хуманитарен статут е от компетентността на административния орган и същата следва да бъде направена след анализ на конкретни нови данни и тези събрани в хода на съдебното производство, относно ситуацията в държавата на произход на търсеция закрила, актуални към момента на вземането на решението по подадената молба за предоставяне на международна закрила.

Настоящият съдебен състав намира, че не следва да обсъжда аргументите на ответника, относно това, че М. К. не е подал незабавно молба за предоставяне на международна закрила при пристигането си в България. Вярно, че едно такова действие в действителност би имало тежест при оценката на бежанската история, но непредприемането му, по никакъв начин не би могло да влияе на крайното решение на административния орган и още по-малко да се тълкуват в ущърб на кандидата.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата, следва да бъде уважена, като решението се отмени, а преписката се върне на административния орган за ново произнасяне, при съблюдаване на посочените по-горе указания за тълкуване и прилагане на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, във връзка с чл. 173 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. К., гражданин на Република Турция Решение № 6610/26.11.2019 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на председателя на Държавна Агенция за бежанците при МС, за повторно произнасяне по молбата на М. К., гражданин на Република Турция за предоставяне на международна закрила. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: